

Halottak éje

Sírbolt a menny a mécse csillag
s a hold-krizantém bágyatag
szagától reszketnek a holtak
orrcimpái a föld alatt

hol fekszenek gyökérbe fonva
de most a deszkák széteső
tömlőcét elhagyják s birokra
kélnek veled múltó idő

bor és kalács az asztalon
és gyertya ég s ők visszaülnek
kihűlt helyükre és vakon
merednek ránk míg tart az ünnep

hallgatjuk csontujj verdesi
eső a párás ablakot
s gyűlölködőn egymást lesi
egy éjen át élő s halott

(Baka István [Tájkép fohással](#) című kötetéből.)

[← Előző oldal](#)

[Következő oldal →](#)